

MIX

[HTTP://MIX.METHODISTA.HU](http://mix.methodista.hu)

VI. ÉVFOLYAM 51-52. SZÁM

SZERZŐINK:

SZTUPKAI GERGŐ
VIGH BENCE
KORMOS MÁRK
VILI BALÁZS BOLDIZSÁR
KURDI MÁRTON
KOVÁCS ISTVÁN
CSÁSZÁR JUDIT
GYURKÓ DONÁT SÁMUEL
PÁSZTOR ZSÓFIA
HORVÁTH ZSUZSANNA
CSÁSZÁR HAJNALKA
SÉRA BRIGITTA
SÉRA LÍVIA
SZUHÁNSZKY RUBEN

VEZÉRCIKK GYANÁNT

SZTUPKAI GERGŐ

Elmúlt a nyár, itt az ősz, jön a suli meg a hideg levegő. Nem könnyű visszarázódni a hétköznapi életbe. Az imént repült be egy légy a szobámba, és erről rögtön a kismányoki hitmélyítő tábor jutott az eszembe. A minap egy Tiszaligettről nálam maradt, szolnoki buszjeggyel akartam utazni itt Szegeden és nem értettem miért néz oly furcsán az ellenőr. Az emlékeink mindig velünk vannak és akármikor feltörhetnek. Az én esetemben a buszon, de akár egy esős délutánon, amikor kezünkbe vesszük ezt az újságot és a cikkek közt bogarászva, hagyjuk, hogy elsodorjon bennünket az emlékek áradata. Biztos vagyok benne, hogy programokban nagyon gazdag 2006-os nyarat tudhatunk magunk mögött. Ki több ki kevesebb, de mindenki megtalálhatta a maga számára a legkedvezőbb tábort, vagy vidám társaságot, és Istent.

Zenekedvelőink, örvendezve számolnak be a kántorképző eseményeiről, illetve egy-egy tábori Istent dicsőítő muzsikálásról. Nomád barátaink erdőben cserkészkedtek, illetve, törzsi indiánjátékokat játszva élvezhették a természet szépségeit. Idegen nyelveken szóló testvéreink nemzetközi konferenciákon képviseltették magukat, ahol közelebbről is megismerhették Isten szeretetét, illetve a labdarúgás örömeit. Apropó foci. Vigyázzatok ezzel az ártatlan sportággal, mert bizony vannak árnyoldalai is a dolognak. És nem utolsósorban ott volt a hetesi ifjúsági csendesnap, ami sokak szerint rendkívül különleges, és felejthetetlen élmény marad.

Köszönet mindenkinek, aki szervezőként azon dolgozott, hogy minél gördülékenyebben folyjanak a táborok és a programok. És legyünk hálásak Istennek is a testvéri találkozásokért, új barátokért, és ezért az emlékező nyárért. Én pedig szeretném megköszönni nektek kedves cikkírók, hogy a rövid határidő ellenére is vállaltátok a beszámoló megírását.

AVISO, EGY, KÉT, HÁ'...

VIGH BENCE

Tudják hol van Közép-Kelet-Európa egyetlen Wesley utcája? És jártak már ott? Tudták, hogy évről évre metodista egyházzenei tanfolyamot (egyszerűbben: kántorképzőt) rendeznek az egyházalapító utcájában?

Nos, ez a különleges hely Borsod-Abaúj-Zemplén-megye egy kis települése, a Miskolctól kb. tizennégy!!! (akinek van füle a hallásra...) km-re fekvő KISTOKAJ. A programot egy nem éppen átlagos résztvevő, nem éppen átlagos napirendjén keresztül szeretném bemutatni.

Tehát emberünk - nevezzük az egyszerűség kedvéért mondjuk Cs.-nek - reggel ébredés után focilabdával a hóna alatt megérkezik a kistokaji kápolnába. Csatlakozik a csapathoz, és bőségesen megreggelizik. Azután lelki táplálék után kutatva áhítatra megy a többiekkel együtt. A rövid szünetben megragadja az alkalmat arra, hogy a magával hozott focilabdával megpróbálja megdönteni a dekázás világcúcsát. De hiába! Na, nem az ügyetlensége miatt nem sikerül ez, hanem azért, mert a 357. rúgás után letelik a szünet, és máris kargyakorlat órára kell menni, ahonnan nem lehet késni, még ha van is egy kis protekciója a tanárnál. Szébbnél szebb kórusművek kerülnek elő, és a csoport minden résztvevőjének vezényelnie kell. A résztvevők között Cs. felfigyel valami V.B. monogramú egyénre, akinek kalimpálása leginkább egy futball szurkoló mozdulataihoz hasonlít, amint egy meg nem adott tizenegyes miatt méltatlankodik. Ez persze Cs. figyelmét a végtelen focimezők zöld gypére tereli, és innen már csak a tegnapi vb meccsre lehet gondolni, hogy hogy kikaptak a németek a franciáktól. Itt még meg kell jegyeznem, hogy kiváló szakemberek tanítottak minket egész héten, így a két balkezesek is megtanulhattak vezényelni, hála Tamásnak, és Szaminak. (Szuhánszky Tamás és felesége. - A főszerk.)

Az óra hamar elszállt és következett a harmónium tanulás. Ehhez a szomszédos iskolába kellett átmenni. A 3 percnyi séta persze jó alkalmat adott arra, hogy a legújabb, leghatásosabb brazilos cseleket gyakorolni lehessen útközben, és az iskola udvarán is lehetett egyet kettőt...sokat kapura rúgni (megjegyzés: az iskola ablakát nem mi rúgtuk ki), amíg Cs. előtt az előző tanítvány kijött a tanár úrtól. A harmónium érdekes hangszer, de mit kezd vele egy focista? Még a szurkolásnál csak-csak jól jönne, de nehéz a B középbbe bevinni és nem is túl hangos. Talán a magyar védőknél néha még az is többet érne, de hát nem lehet beállítani a pályára, sok bíró helyett még az is jobban levezetne egy meccset, de ez az opció megint kizárva, talán vádlit edzeni, de arra is vannak jó megoldások...Szóval, mit lehet vele kezdeni? Legyen elég annyi, hogy nem árt, ha a focista a kezét is tudja használni (ld. Maradona vízilabdásokat megszegyenítő mozdulata).

A harmónium óra után jön az ebéd, de előtte még lényegesebb Cs. szempontjából: a szünet. Úgyis

mondhatnám félidő. Na, persze ez nem az öltözőbe való visszavonulás ideje, hanem a kapcsolatápolásé. Csodálatos dolog ez, amint ember és labda egymásra hangolódik, és egymás megismerésében egyre mélyebb szférákba hatolnak. Tudom, hogy ez elsőre hihetetlennek, sőt valami nagyzásnak, netán hülyeségnek hangzik, de hadd mondjam önöknek, hogy ez teljesen komoly. Bizonyításul hadd idézzek egy olyan embertől, aki már elidőzött néhányszor eme gömbölyű játékszer megfigyelésével: „A labda azon kevés tárgyak közé tartozik, amelyek mintha legyőznék a természeti törvényeket. Újra és újra felpattan a földről, mintha újra és újra kiszabadítaná magát a gravitációs erő zsarnoki vonzásából. Úgy mozog, mintha súlytalan volna. Szédületesen szép röppályái a szabadságot és a dolgok plátói tökéletességét, kiteljesedését sugallják.” Na, ehhez mit szólnak? Ez ad erőt a hétköznapiakban! És még folytathatnám, de lépünk tovább.

Ebéd után azonnal kezdődik a hangképzés óra. Romhányiné tanárnővel élmény tanulni. Mindig tudta, hogy hol kell megfogni az embert. A lányokat bőrápolási tanácsokkal látta el, a fiúkat még egy szoci időből megmaradt ereklyével lazította le, közben kalanddal teli életéről mesélt. A maradék időben pedig énekelni tanított. Azt hiszem legalább egy szinttel mindenki továbblépett ezen a téren is, és a kántorképzőnek ez a lényege: *magadhoz képest fejlődj a zenében!*

A délután további részében az eddig tanultak gyakorlására kaptunk időt. Mindenki lelkesen vezényelt az utcán közlekedő embereknek, harmóniumon kísérte az üres osztálytermet, és énekelt a szomszédban dolgozó kőműveseknek. Igen, még Cs. is beleadott apait, anyait.

A nap utolsó pontjaként a karvezetés következett. Minden napnak ez volt a csúcsa, hiszen eljött az Esterházy kórus, és mi vezethettük őket. Igazán felemelő érzés volt, bár nagyon kellett figyelni, s ez nem mindig ment könnyen, hiszen több órán keresztül labda nélkül élni – azt hiszem már önök is kezdik érteni – embert próbáló feladat. És az a fránya kotta. Szegény Cs.-nek mindenről a foci jutott eszébe. Gondoljanak csak bele: a kottafejek, mint egy-egy labda, amit csak meg kell pöccinteni, hogy hálóba, vagyis az öt vonal közé guruljon. A magányos nyolcadok lobogói, mint a szögletzászlók, minden sor elején fel van írva az állás, hogy 4:4 ez is csak felkavar, és azok az utasítások, hogy tempo giusto, mint valami brazil focista neve, az, hogy 1., meg 2. kapu azt már magyaráznom se kell... Hát csoda, ha elrontja az ember, és kezdheti előlről, hogy aviso, egy, két, há'...

A SZÖVEGBEN SZEREPLŐK CSAK A KÉPZELET SZÜLŐTTEI (KIV.: SZAMI, TAMÁS, ROMHÁNYINÉ, V.B.), NEM VALÓS SZEMÉLYEK.
IDÉZET: HANKISS ELEMÉR: AZ EMBERI KALAND

NYÁRI DICSŐÍTŐ ISKOLA 2006

KORMOS MÁRK

A következőkben egy olyan táborról lesz szó, amely bár nem metodista szervezésű, mégis sokan érdeklődtek iránta: az ún. „dics.tábor”.

Idén július 8-15-ig, immáron 6. alkalommal került megrendezésre a tábor. Ez volt az az egy hét, amikor összegyűltek azok a keresztyén fiatalok, akiknek fontos Isten imádata és dicsőítése. Idén más helyszínen voltunk, mert az egyre bővülő létszámunk miatt tovább kellett lépniünk. Ezen a nyáron a Debreceni Campus területén volt a tábor, a nagy összejöveteleknek a Lovarda adott otthont. Több, mint 100 félé gyülekezetből kb. 1000 ember jött el.

A tábor 3 fő alappillére továbbra is a megalapozó igei tanítások, az egyéni kurzusok és a nagyszabású dicsőítések. Kb. ezek teszik ki a napi programokat is. Reggel 9-től (mire mindenki kialudta magát a tömegszálláson, a koleszban ,vagy a hotelben) egy rövid dicsőítés után igehirdetések vannak. Ezek többnyire a dicséret témája köré csoportosulnak, de persze bármilyen bibliai üzenetről lehet szó. Itt említeném meg a tábor alapigéjét, a Ján 4,24-et: „Az Isten Lélek, és akik imádják őt, azoknak lélekben és igazságban kell imádniuk.” Ezen kívül a tábor vezetőinek a látása a következő: „Hiszünk a magyarországi ébredésben, várunk egy egész nemzetünkre kiható szellemi megújulást. Úgy gondoljuk, hogy ebben része lesz a valódi, szellemi és Isten iránt elkötelezett dicsőítésnek és imádásnak is. Éppen ezért szeretnénk tanulni az Úrtól és egymástól, képezni a dicsőítő szolgálók újabb és újabb generációit, hogy a magunk részét ebben a mennyei tervben betöltsük.”

A második fontos része a tábornak a délutáni kurzusok. Ezek nagyrészt zenei képzést jelentenek, ahol mindenki tanárok segítségével fejlesztheti tudását. A kurzusok a következők: basszusgitar, billentyűs hangszerek, dicsőítés vezetés, dob és ütőhangszerek, ének, fúvós hangszerek, gitár, gyerek dicsőítés, hangosítás, szolfézs/zeneelmélet alapok, tánc, vonós hangszerek, zenekari gyakorlat. A tanárok képzett zenészek, akik a magyar keresztyén élet aktív résztvevői. (Csak néhányat a legismertebbek közül: Bolyki Balázs, Csikós Attila, Debreceni István, Folk Iván, Gyárfás István, Jóföldi Szabolcs, Lakatos Péter, Prazsák László)

A harmadik, talán legizgalmasabb program az este 7-től kezdődő dicsőítés. Ezt a tanárokból álló dics. csoport vezeti. Ilyenkor sokszor már-már éjszakába nyúlik az imádat.

A tábornak sok sajátossága van, ilyen pl. az új énekeket tartalmazó kottafüzet, ami mellé amatőr minőségű mp3 fájlként is megrendelheted a dalokat. Speciális program még a táborzáró 24 órás dicsőítés(folyamatos), valamint az, hogy minden évben 1 délutánra kimegyünk evangélizálni az éppen aktuális nagyvárosba.

Remélem sokatokhoz új infók jutottak el, de ha többre vágytok, keressetek engem bátranJ, vagy látogassatok el a www.szabkerdebrecen.hu oldalra. Végezetül pedig: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást!” Jel 5,12

MEGPRÓBÁLTAM... SIKERÜLT.

VILI BALÁZS BOLDIZSÁR

Egy szokatlan felkérésnek teszek eleget, amikor ezt a cikket megírom nektek. Tulajdonképpen ez egy amolyan szubjektív beszámoló a részemről, de nagyon örülök, hogy megoszthatom veletek élményeimet a hetesi csendesnapról.

Tudjátok is meg, hogy mindig nagyon várom az ilyen nagyszabású metodista „összeröffenéseket”, mert ilyenkor az Atya fantasztikus gyermekeivel találkozhat az ember. Maga a milió nagyon magával ragadó a helyszíntől függetlenül. És tudjátok, miért van ez? Két tényező, ami fontos szerintem: Isten és mi. Hatalmas köszönettel tartozom neki, hogy közetek vezérelt és utat mutatott, egy célt, amin elindultam mióta eljöttem Hetesről. Ajándékokat kaptam, amiből nem napokra, nem hetekre vagy hónapokra, hanem évekre feltöltődhetek.

A szeretet. Sokan azt mondják, hogy nagyon könnyű dolog, viszont én a személyes tapasztalataim alapján mondhatom, hogy rettentően nehéz. Nehéz egy vallásosnak, egy hívőnek, egy megtértnek, de még nehezebb egy hitetlennek. Arra kellett rájönnöm az előadások alatt, hogy mi megtért emberek állati kiváltságosak vagyunk, hogy megkaptuk Istent a szívünkbe. Megkaptuk, és ez nagy öröm. Viszont hatalmas felelősség és munka is. A „Jó pap is holtig tanul” mondáson okulva tanuljatok meg szeretni. Ez a javaslatom. Van, akinek hosszú, van, akinek rövidebb idő, míg megtanul, helyesen szeretni, de soha ne hagyjátok abba.

Határtalan örömet kaptam az előadásokon és kiscsoportos beszélgetéseken kívül a dicsőítés által is. Ezt mondogattam Márknak mindig, amikor letettük a hangszereket örömittasan, hogy olyan jó az Úr szőlőjében munkálkodni. Fárasztó és megterhelő fizikálisan (lásd: fehér törölköző a nyakban), viszont a gyümölcse páratlan. Sok fantasztikus embert ismerhettem meg ezáltal az élmény által is.

Feladatot kaptam a *szeretettel* kapcsolatban is. Volt egy kis konfliktusom egy felebarátommal a tábor alatt, de az Atya megpróbált, mondván: „Ne csak hallgasd, hanem cselekedd is.” Igen. Megpróbáltam, és úgy érzem sikerült nagy lelki tusák által ezt a helyzetet kezelni „Isten nagyobb dicsőségére”. Áldása lett ezen a kapcsolaton!

Elmondhatatlan, hogy mekkora bátorságot és erőt is nyertem az Úrtól. Főnyeremény nem? Na jó válaszolok helyettetek is: DE!!! Jó az Úrban bizakodni, jó vele mindennap felébredni, olyan csodálatos vele a nap minden percében beszélgetni, és ha lehet még fokozni, akkor mennyei neki énekelni és Őt dicsőíteni. Ezért kell gyerekek sokat imádkoznunk azokért az emberekért, akik még nem tapasztalták meg ily módon a Jóisten szeretetét. Nagy kincsnek vagyunk a birtokában, viszont ezt a kincset tovább kell adnunk másik embertársunknak. Tudok olyan embert, aki Hetesnek, de főleg a Mennyei Atyának köszönhetően tért meg és adta át életét Jézusnak. Adjunk Neki hálát, hogy újabb harcossal bővült serege. Király!!! Én ilyenkor úgy fel vagyok izgulva, és akkora öröm van bennem, bocsi, hogy ez most csak úgy robban ki belőlem, de ez olyan jó.

Itt a cikk vége srácok, abbahagyom, még mielőtt elvisz a szívroham ettől a hatalmas örömtől. Mindenkinek hatalmas puszi, és már nagyon hiányoztok.

CSERKÉSZTÁBOR

BAKONYBÉLLEN

KURDI MÁRTON

Egyik sötét estén abban a megtiszteltetésben lehetett részem, hogy kedves „kis” borostás, basszusgitáros Sztupkai Szergej testvérünk felkért engem – aki még soha nem részesültem ebben a kegyben –, hogy a MIX újságba írjak, és addig sajnáltatta magát, addig ecsetelte, hogy mi lesz majd vele, ha én most ezt a cikket nem vetem papírra, hogy végül döntöttem: élek a lehetőséggel. Ám nehogy véletlenül valaki elszálljon attól a gondolattól, hogy egy egetrengető cikket olvashat, mert ez csak egy „földetrengető” cikk lesz! De most már véresen komolyra fogom a dolgokat, hiszen a téma a cserkész-tábor volna.

Szóval az úgy volt, hogy július 21-én, egy szép szombat reggelen útra keltem Dobozy Peti barátommal Budakeszire, ahol Szuhánszky Gábor cserkész-lelkész- testvér főhadiszállása található. Ő a mi mélyen tisztelt vezérünk, parancsnokunk, tábornokunk (kinek, ahogy tetszik). Lényeg az, hogy ő a főnök, éppen ezért nála gyűltünk össze.

Már az első este szépen kezdődött. Volt kaja, foci, ping-pong, rengeteg hülyeség, fél órás viccmesélések és persze az áhítat sem maradt ki. Szóval ezzel el is mászott lassan az első nap... Másnap volt egy szép, nyugodt istentisztelet, tele idős nénikkel és cserkészekkel. Aztán a nyugalomból gyorsan felráztak bennünket az indulási előkészületek.

Itt azért megjegyezném, hogy a cserkész szóról sok embernek egy stréber, természetkedvelő, atomfizikus fejű kissrác vagy egy nagydarab, kigyúrt, egyenruhás, roppant fegyelmű, szigorúan katolikus hitű bácsi ötlük a fejébe. Nos, ma már methodista cserkész-csapat is létezik, s a fegyelem és szigor nem a legdominánsabb tulajdonsága szerény „bandánknak”. Természetesen kedves parancsnokunk és helyettese igyekszik a legjobbat kihozni belőlünk.

De a lényeg a lényeg, hogy a hosszú szedelőzködés és egy még annál is hosszabb utazás után végül megérkeztünk táborhelyünkre, melynek helyszíne Bakonybél volt, amely egy szép, pofás „kis” helyecske. Ám arra már mindenki az első percekben rájöhetett, hogy erősen térerőhiánnyal küszködik az erdő. Ám egy ilyen pitiáner dolgocska a csapat lelkesedését egy pindurit sem csökkentti!

Megérkezés után kezdődtek a nagy sátorépítő akciók, ahol már mindjárt feltűnt, hogy egy elit emberünk hiányzik. Igen-igen! Mi elég sokoldalú, kedves, összetartó kis csapat vagyunk. Van nálunk dzsungelharcos, kamikaze oktató, piromániás kissrác, Bud Spencer és Terence Hill páros, továbbá KGB, erdélyi hősies túrázók, G. I. Joe, II. világháborús hadiszakértők és mindennek a tetejébe még örmény hegyigyerekek és lelkesgyerekek is! Szóval tényleg egy szuper és egyedi csapat vagyunk. Most persze biztosan azt hiszitek, hogy fantázia túladagolásom van, ám aki eljön, az láthatja, hogy tényleg egy ilyen banda vagyunk...

Most azonban visszatérek a napi teendőinkhez. Sátorépítés után őrsökbe kellett osztódni. Az őrs áll egy őrsvezetőből, 5-6 újoncból és felavatott cserkészekből. Minden őrsnek van valami édi-bédi nevecskéje. Nos, az őrsöknek az első feladata a lány és fiú „WC” létrehozása az erdőben, azután mosogatótálaknak asztalépítés, majd fagyűjtés az esti kegyetlen kemény, minden piromániást kielégítő tábortűzhez való fagyűjtés volt. Ezután nem tudom mi jött, csak annyit tudok, hogy szomjas, éhes és fáradt voltam... Aztán jött a várva várt vacsora, ami közben a hangulat mindig nagyon tutkó... Vacsora után piróztunk és a tűz körül keresztény, cserkész és népdalokat dalolásztunk.

És a nap legvégén következett a fénypont: az éjszakai őrség. Az aztán csak az igazán sirály, mikor csak a zsebilámpád, meg a csillagok fénye világít és mellette ott van a hátborzongatóan sötét erdő! 3-4 emberke van egyszerre őrségben és sosem unatkozunk a cserkész tábor éjszakai szakaszában...

Másnap reggel zászlófelvonás következett egyenruhában és reggeli áhítat a cserkész-lelkész-testvérrel: egy kis türelempróba a sok megfáradt léleknek reggeli előtt. Aztán rőpeszlabda pályát szerkesztettünk (sirály lett), ahol aztán véres mérkőzések dúltak. Szerves részét képezték napjainknak a törzsi játékok is, amely abból állt, hogy volt három „indián” törzs és háborúztunk egymás ellen. A cél pólók megszerzése volt. Elég kemény szabályok uralkodtak. Nagyon vagány kis indián szertartások is születtek. Ellátogattunk egy valódi hagyományőrző indiántáborba is.

A többi naptól már csak egy kis kóstoló adok. Voltunk még a Balcsinál és megnéztünk néhány mohával benőtt titokzatos sziklát is, melyeket Szuhánszky Gábor atya várromként tüntetett fel. Továbbá voltunk egy misén és egy aranyos, értelmes arcú szerzetesbácsika bemutatta nekünk a kolostorukat. A záróestén egy király kis paródiacsoport állt fel, ami a tábortűz körül a hangulatot a csillagos egekig dobta...

Igazán a könnyekig megható tábor volt ez. Természetesen a megpróbáltatásokban sem volt hiány, ami az egész cserkészbulit még menőbbé teszi. Szóval szerintem akiben már egy pindurit is felcsillant az az örült gondolat, hogy ellátogat táborunkba az ne habozzon! Engem személy szerint még sosem ért csalódás...

METODISTA FOCI EB 2006

KOVÁCS ISTVÁN

Az idei nyár elején került megrendezésre Németországban a labdarúgó világbajnokság. Ezen felbuzdulva, a német metodista fiatalok arra gondoltak, hogy egy sporttábort szerveznek. Ezen aztán itt Magyarországon buzduzt fel két fiatal és úgy döntöttek, kimennek erre a táborra: Zubor Ádi és én.

Az út fárasztó és hosszú volt, de csupa kedves emberrel utaztunk. Az egyikük még a családi fotókat is elővette, mikor meghallotta, hogy magyarok vagyunk. Ennek az embernek a szülei magyarok voltak, csak ő egy szlovák lányt vett feleségül. Ezután kiment Szlovákiába és szépen lassan elfelejtett magyarul.

Németországba érve aztán a világ megváltozott: az ég kikékült, a folyók kitisztultak és a jó öreg kék vonatok vörösre változtak. De nem is csak a színük változott, hanem egy emelettel nagyobbak is lettek keleti társaiknál. A pályaudvarra érve vált aztán egyértelművé, hogy a hosszú vonatút alatt igen sokat haladtunk előre... Nyugat felé.

A táborba kb. félholtan érkeztünk. Mikor megláttam az udvaron felállított nagy fehér sátrakat, tudtam, hogy 5 kg feleslegesen csomagolt sátorvászson és cölöp van nálam. Ez a tény még inkább lefárasztott, úgyhogy inkább nem foglalkoztam vele. Már szinte mindenki ott volt, aki tervezte, minket kivéve. Voltak németek, angolok, írek, oroszok, osztrákok és persze mi magyarok. Az angol nyelvtudást elő kellett venni a süllyesztőből, mert a magyar nyelvet itt már bizony senki sem beszélte.

Délelőtt, délután folyamatosan programok és persze foci, ami ihlette a tábort. Reggeli után kezdődtek a programok. Elsőként egy film alapján tartott áhítat volt. A filmből mindig megnéztünk egy részt, és azzal kapcsolatban mondtak valami okosat. Majd ezeket az okosságokat kis csoportokban megbeszéltük. Ezt követte minden nap – egy szerintem reggeli tornát helyettesítő – sorverseny, melynek népszerűsége – mint a reggeli tornáé – napról-napra csökkent.

Egy kis szünet után aztán jött az ebéd. Ekkor vált világossá számomra, miért is dicsérik annyian a magyar konyhát. Az íz a látvánnyal összhangban volt, csak sajnos nem pozitívan. (Azonban a sör még mindig a németeknél az első.) Ebéd után kivettek busszal egy sporttelepre, ami egy kis erdő közepén feküdt. A gyönyörű fűvű, szépen rendben tartott pályákat, teniszpályák, röplabdapályák vették körül. Ideális hely volt a sportolásra. Fociban és röplabdában nevezhettek a fiatalok, akiket aztán csapatokba sorsoltak. Csapatommal – melyben rajtam kívül csak írek voltak – megnyertük a focibajnokságot.

A sportolásból visszatérve általában hosszabb szabadidő állt rendelkezésre vacsoráig. Városnézés, szuvenir gyűjtés, ismerkedés, elmaradt mosakodás, fogmosás, stb. kerültek napirendre ilyenkor. Vacsora után aztán következett a fő programpont, a focivébe soron következő meccsének közös, nagy kivetítőn való megtekintése. A német érdekltségű mérkőzéseket így, a többbit a város központjában lévő óriás kivetítőn néztük. Ez utóbbi alkalmaknak a hangulata persze sokkal jobb volt; a mérkőzést zenés, táncos mulatság követte. Ezután programként már csak a takarodó volt hátra, ami a szigetországi fiatalok számára a mulatság folytatásaként, nekünk keletebbre levőknek az aludni próbálás időszakaként volt értelmezve.

Azt hiszem, most kellene annak következnie, hogy milyen is volt a tábor vége és a hazautazás. Erről most csak annyit röviden, hogy nekem szó szerint hányattatott időszak volt, így erről nem nyilatkoznék. Legyen csak annyi a vége, hogy nagy kaland volt, de örültem, hogy végre hazaértem.

PÉTER PEDIG MONDTA: EZÜSTÖM ÉS ARANYOM NINCSEN NÉKEM,
HANEM AMIM VAN, AZT ADOM NÉKED: A NÁZÁRETI JÉZUS
KRISZTUS NEVÉBEN, KELJ FEL ÉS JÁRJ!

(APOSTOLOK CSELEKEDETEI 3,6)

RISE UP AND GO!*

CSÁSZÁR JUDIT

Idén nyáron júliusban egy nemzetközi metodista ifjúsági konferencián vehettem részt Csehországban. Jöttek fiatalok Bulgáriából, Albániából, Szerbiából, Ausztriából, Svájcban, Csehországból, Norvégiából, s a magyarokat négyen képviseltük: id. Szabó Pál vezetésével Szabó Mariann, húgom Hajni és jómagam. (Most a beszámoló írása közben előtörnek az emlékek, itt sorakoznak a fejemben, és arra várnak, hogy szavakat, mondatokat formáljak belőlük.) Prágába érkeztünk meg szombaton, ahol a Poust felé induló buszra várva sétáltunk egy kicsit a városban. A természet csodáiban Isten csodálatosan formáló kezének kreativitásában sokszor olyan jó megpihenni, de Prágában arra is rá kellett döbbernem, hogy Isten csodálatos kreativitással tud megáldani embereket is. Szemet gyönyörködtető hidak, épületek. Utcácskák és szobrok.

Érdekes mindig új társaságba kerülni, különös érzések járnak át, még érdekesebb, ha többen vagyunk így. Első este a kis kápolnában még csak izlelgettük egymást, szerényen ismerkedtünk, utolsó este pedig fájdalmasan gondoltunk a barátoktól való elválásra.

A tábor központi témája az Apostolok cselekedetei harmadik részének 1-6 verseire épült. Ehhez kapcsolódva kisebb csoportokban Ő- és Újszövetségi igéket dolgoztunk fel és minden nap közös bibliatanulmányozáson mélyültünk el a szolgálat témájában. Olyan ígerészeket szeretnék megosztani, amelyek megerősítettek, bátorítottak, és szívembe ékelődtek a konferencia alatt. A 40. fejezet utolsó versei akkor is szóltak hozzám. Az Úr mindenkor meg tud bennünket erősíteni, megsegíteni, Ő soha nem hagy el. Nem a gyengeségünkre kell néznünk. Ezt is Istennek ajánlhatjuk, hogy Ő használja fel. A szívünk a legfontosabb, hogy kié, kiből bízunk. Ha a Mindenható Atyában, akkor olyan dolgokra leszünk képesek, amiket talán el sem tudunk képzelni, de meg kell tanulnunk mindenkor Istenben bízni, Aki erőnket megsokasítja. Ami igazán fontos, az nem látható. Sajnos én is estem már abba a hibába, hogy valamit, vagy valakit a látható dolgok alapján ítélt meg. A II. Korinthus 4,18 mégis arra figyelmeztet, hogy a látható dolgok ideig valók, véget érnek, a láthatatlanok pedig örökké valók. Ezért kell olyan kincseket is gyűjtenünk, amelyek nem evilági kincsek, hiszen azok életideje véges. Ha a világi kincsekre koncentrálnak, akkor azok bezárják az ajtót a hit előtt. Ha arra gondolunk, amit Istentől kaptunk akkor abból fogunk élni, amit Ő ad, a hitből. Ha anyagi, földi dolgokra koncentrálnak, akkor nem marad hely Istennek.

* Kelj fel és járj! (angol)

Amikor Péter és János találkoztak a koldussal, azt mondták, hogy az aranynál és az ezüsthöz értékesebbük van. Vajon mire gondolhatott a koldus, milyük lehetett? Világi szemmel lehet ezeknél értékesebb bármi is? Mennyei szívvel viszont értéktelen az arany és az ezüst is. Péternek és Jánosnak mély hitbeli kapcsolata volt az Úrral, így voltak képesek meggyógyítani a koldust. Úgy éltek, mintha a szívük a mennyben lenne és csak a testük a földön. Ez példa a számunkra is, itt élünk a földön, de szívünkkel már a Mennyei Atyánál. Az Atyát Mennyei Orvosnak ismerték, hittek szavában, és amikor kezeiket a betegre tették, az meggyógyult.

Az egyik este összegyűltünk dicsőíteni az Urat és imádkoztunk egymásért. Biztos vagyok benne, hogy Mennyei Atyám szíve megtelt örömmel, mint ahogy a mi szívünk is. Ott volt velünk, jött velünk az országok térképeire, ahol egymásért imádkoztunk. Boldog voltam, testvérek közt lehettem, akik teljes szívűkkel szeretik az Urat.

Az örök élet első másodperce már itt a földön elkezdődik. Már itt el kell döntenünk, hogy igent vagy nemet mondunk Jézusnak. Az igennel együtt adjuk neki oda mindenünket, a talentumainkat is. Ajánljuk Neki imáinkban, és Isten használni fogja ezeket. Legyünk készek mindent Neki adni, hiszen mindent Tőle kaptunk. Mondjuk ki bátram, hogy Ő használjon bennünket, úgy tudjon terelni bennünket, hogy az Ő dicsőségére élhessünk, használjuk talentumainkat. A Szentlélek meg fogja mutatni, hogy hogyan használjuk tehetségünket. Jézus dicsőségére.

A világban ma egyre fontosabb a pénz, mindent ehhez mérnek. A konferencia alatt is szóba került az anyagi világ, természetesen más aspektusban. Ez az adakozás volt, ami olykor kényes téma is. De abban biztosak lehetünk, hogy Isten áldása meg fog látszódni az életünkön, ha az anyagi dolgokat is Rá bízunk. Nem az összeg számít, hanem az adakozó szív. Tovább is léptünk, az adakozás sokkal szélesebb annál, minthogy csak a pénzre korlátozódna. Adjuk életünket, szívünket, energiánkat, mindenünket Jézusnak. Meg fogod látni, hogy Ő minden szükségedet betölti és megelégtíti, nem hagy el soha és ha ez nem lenne elég, még az örök életet is megígérte. Mi ebben a legcsodálatosabb? Jézus mindig megtartja ígéreteit. A Menny örök otthona vár odaát, Mennyei Atyánk vár ránk. Ha belegondolunk oly csekélység, amit az örök boldogság cserébe vár tőlünk. Add az életed nekem! – szól Atyánk. Ne akarjuk irányítani, ismerjük el, hogy az Úr szeretete nélkül semmik vagyunk, fogadjuk el azt a hatalmas szeretetet, amellyel körbevesz bennünket. Annyira nagy ez a kegyelem, hogy egyetlen fiát sem kímélte értünk.

Egy pantomim előadásban ezt próbáltuk bemutatni. „Hands”, kezek, melyeket Isten jóra teremtett, de az ember mégis rosszra használta őket és ezek a kezek voltak azok, amelyek a szöveget verték Jézusunk tenyerébe. De Jézus feltámadt és hív mindenkit, nekünk csak döntenünk kell, hogy elfogadjuk hívását vagy elutasítjuk. A pantomim darab próbálása közben sokszor fordítgattunk egymásnak, és az egyik cseh fiú meg is jegyezte, hogy ha Babel tornya építéskor Isten nem keveri össze a nyelveket, akkor most minden gond nélkül megértenénk egymást. Bár nem egy volt az anyanyelvünk, mégis testvérekké váltunk pár nap alatt.

Megtapasztaltam, hogy Isten szeretetének a nagyságából élhetek, védelmet ad, igazságot és kimondhatatlan örömet. Jézusnak köszönhetően, szívem minden szüksége betöltetik Istennel. Istennél megpihenhetünk, és tudhatjuk, hogy nekünk is elkészítette a Paradicsomot. Ezt az örömet, amit Isten szeretete jelent, nem tudom magamban tartani. Megnéztünk egy filmet, amiben egy kisfiú szerette volna a világot jobbá tenni, segíteni másokon. A 12 éves Trevor elmélete szerint segít 3 embernek olyan valamiben, amit maguktól nem tudnak megoldani és ez a 3 ember további háromnak. A történetben egy ifjú újságíró föl akarja kutatni, hogy ki találhatta ki a „tégylát és add tovább” rendszerét. Érdeemes megnézni a filmet, ajánlom mindenkinek, megható alkotás.

Isten fiai és leányai vagyunk, aktívnak kell lennünk, cselekednünk kell. Nem ülhetünk tétlen, Jézusnak is feladatai voltak földi élete során, sohasem tétlenkedett, minél több embernek, ki akarta jelenteni magát. Kövessük Jézus szavait, töltsük be a bibliai parancsolatokat, adjuk neki mindenünket. Megváltónkat minden érdekli, ami velünk történik, fizikai és szellemi dolgok is, az egész személyiségünk. Minden, amire szükségünk van, az Úr már elkészítette nekünk.

ÉLEK VAGY HALOK, A TE TULAJDONOD MARADOK!
 ÁTADOM NEKED MAGAM EGÉSZEN. LELKEM DICSÓSÉGE,
 BIZODALMA ÉS ÖRÖME VAGY, ÉDESSÉGEM A SZENVEDÉSBEN.
 TIED VAGYOK ÉS TE AZ ENYÉM, NEM AKAROK SENKI MÁSÉ LENNI!

(CHR. SCRIVER)

KISMÁNYOK-HIDAS 2006 – BESZÁMOLÓ AZ ELSŐ PÉCSI ILLETŐSÉGŰ HITTÚRÁRÓL ÉS BEVETÉSRŐL

GYURKÓ DONÁT SÁMUEL

A hittúrák számomra mindig feltöltődést jelentik. Egy hét, amikor Istennel foglalkozhatok. Kérdéseimre választ, bánatomra örömet, biztatást kapok. Célja mégsem az, hogy kitartsom a jövő évig... Olyan légkör, mely döntésre hív és az Istennel való kapcsolatomban minőségi megváltoztatására bátorít. Alkalom barátságok építésére és olyan mély beszélgetésekre, ahol bátran elmondhatom azt, ami nyomaszt.

Minden reggel egyéni csendességgel kezdődik, ahol az előadás alapigéjével foglalkozunk, majd a reggeli utáni áhítatban megoszthatjuk gondolatainkat egymással. Ezeket követik Hecker Frigyes bácsi előadásai, amelyeket aztán kiscsoportokra oszolva átbeszélgetünk. Jézus az utolsó időkről mondott példázatai voltak a témák naponta, így a kiscsoportos beszélgetésekre elég sok kérdés merült fel bennünk, amiket tisztázhattunk. Új feladat volt számomra az egyik kiscsoport vezetése. Azt hiszem, megtanultam jobban figyelni másokra, és sokat tanultam a csoporttól. Felelős voltam értük, hogy elmondhassák, és ne vigyék magukkal a kérdéseiket.

Délutánonként három nagy egységre bomlottunk: 1. A kereszténység alapjai 2. Keresztény identitás 3. Bibliadráma. Igazi kihívás volt számomra a Bibliadráma. Némi belemélyülés után mindig eljátszottuk az adott, napi példázatot. Mi határoztuk meg és választottuk a szereplőket. Azon keresztül, ahogyan – beleélve magunkat – eljátszottuk a szerepünket, olyan dolgokat vettünk észre magunkban, amelyekről álmodni sem mertünk volna addig. Például, hogy mennyire felületesek vagyunk, vagy, hogy milyen könnyelműen veszünk egyes helyzeteket.

A napzárták általában vidáman levezették a napokat, voltak színdarabok, és árnyjáték is. A tábor csúcspontját a közös úrvacsora és az áldó imádság jelentették, ahol mindenki kérhetett áldást az életére, jövőjére. Mindez a kismányoki lelkész lakóhelyén, a pécsi konyhás csapat gondoskodásában történt. Ezúttal is hála Istennek Klári néniért, Arankáért és Janiért.

A bevetés a hittúrát követő hét, ahol a hittúrán kiküldött 10-12 fiatal falumissziózik, lelkeszi vezetés mellett. Hetes (2004) és Györköny (2005) után Hidason kaptunk helyet kápolnánkban. A hét első három napján a csapat összeszokik... Megismerjük egymást, tanulgatunk együtt dolgozni. Egy olyan őszinte közösség alakul ki, ahol mindenki egyenjogú testvér; megosztjuk minden örömeinket és bánatunkat. Ezen a héten új volt, hogy egy falubeli hajléktalant fogadtunk be a csapatba. Karcsi is velünk „lakott”, részt vett a munkánkban, főleg a hívogatásban, és sokat tanultunk tőle. Ilyenkor külön munkacsoportok alakulnak ki, hogy előkészítsék és segítsék az estéket: a Dicsőítő-, a Hívogató-, a Gyerekmunka-, a Program-, a Gazdasági-, a Liturgia- és az Ima-csoport.

Együtt kerestük Isten akaratát és imádkoztunk a faluban élőkért. Szerdán, csütörtökön és pénteken hívogatni mentünk az utcákra és házakhoz, hogy énekeljünk, imádkozzunk és hívjuk az embereket az esti igehirdetésekre. Sok örömünk volt, mikor láttuk, hogy hogyan derülnek fel közönyös arcok Isten érintésére. Mi semmit sem tettünk: egy ének, egy imádság, néhány kedves szó, és Isten ott volt, és munkálkodott. Ugyanígy a gyerekmunkában is: 15-20 gyermek jött, szinte a semmiből és hallgatta a történeteket és barkácsolt, játszott együtt a gyerekmunkásokkal. A három esti alkalmon újabb „csodák” történtek:

- Kovács Zolit még sohasem hallottuk így beszélni... Világos volt és provokáló, és ami a legfontosabb: Jézusról beszélt.
- Olyan emberek jöttek el, akik addig templomnak még csak a közelébe se mentek...
- Jöttek serdülők is, kérdéseikkel, de persze ők csak egyesével, mint Nikodémus.

A záró estére, pedig az egész körzetből jöttek testvérek, és mehettünk át együtt a „kapun”. A döntéshozatalt ugyanis azzal érzékeltettük, hogy a résztvevők egy kapun áthaladva vehették az úrvacsorát, mintegy „belépve Isten országába”. Nem tudom, hogy mi történt valójában az embereken, de megtanultam, hogy ezt arra bízom, aki munkálkodik...

Mi viszont még annál is többet kaptunk. Mindennap területülj asztalkámat Mühl Annától és Gyurkó Katikától, akik most főztek először nagy társaságra, mégsem volt soha túl sok, vagy túl kevés... Ezen kívül személyes élmények sokaságát, vidámságot, őszinteséget és szeretetet, ami valóban hálával töltött el minket. Istennek adunk hálát, hiszen Őt illeti egyedül dicséret és dicsőség...

M E G H Í V Ó

A

VI. MIX NAP_{RA}

2006. november 25. 9.00

Kedves olvasónk, támogatónk, munkatársunk,
önkéntesünk, érdeklődünk!

MILY NAGYOK AZ Ő JELEI, MILY HATALMASAK CSODÁI! AZ Ő KIRÁLYSÁGA ÖRÖK KIRÁLYSÁG, ÉS URALMA MEGMARAD NEMZEDÉKRŐL NEMZEDÉKRE!

(DÁNIEL 3,33)

VAN-E ÉLET HIDAS UTÁN?

PÁSZTOR ZSÓFIA

Kedves Kistesók!

Hidas egy csoda. Felejthetetlen csoda a látvány, ahogy reggelenként lassan lecsurog a napsugár a zöld bársony domboldalakon, és egyszerre átjárja a fény a völgyben kanyargó utcákat. Csoda az útra potyogott világító vörös ringlő, a virágos kertek, a tornácós házak. Csoda a gitáros falujárás felszabadult hangulata. Csoda a helybeliek mosolya, hálája, a gyerekek ragaszkodása, a kamaszok oldódása. Csoda a humorotok, a fáradhatatlanságotok, a kedvességetek.

Csoda együtt dolgozni, jó egy csapat része lenni, jó az Úr kezében eszközzé válni. Komolyan vettük az Igét, hittünk az imádságaink erejében. Vártuk szavát, és Ő szólt, vezetett, formált. Jelenlétében erősödött a hitünk, érzések ébredtek, kezdtük érteni a Teremtő gondolatát. Lassan megértettük mérhetetlen szeretetét, amivel körülvesz bennünket, és amit árasztana mindenkire. Lassan felfogtuk, ezt a szeretetet nekünk kell megmutatnunk, továbbadnunk, ez felelősségünk és feladatunk. Észrevettük, az akaratunk, elhatározásunk, erőnk kevés, Urunk csak a szív mélyéről fakadó valódi szeretettel tud életeket, embereket megmenteni. Kértünk érzékenységet, fájdalmat, őszinte együttérzést, és az idegenek egyszerre emberekké váltak. Tragikus múltak, kusza jelenek, kilátástalan jövők. Meggyötört arcok, durva vonások, elviselhetetlen sorsok. A sötét szobákban családok ültek, lelkek, akikért megszakad Krisztus szíve. Az ének, az őszinte imádság, könnyeket csalt a szemekbe, talán először vallották be maguknak is, szükségük van Istenre. Ez a valódi csoda.

Kedves Kistesók! Köszönöm, hogy együtt lehettünk Isten közelében. Sokat tanultam Tőle és tőletek. Láttam és éreztem, milyen igazi hittel imádkozni, tüzzel élni, teljes szívet, teljes életet adni. Láttam, milyen a hitünket vállalni, harcba szállni, elfáradni és az Úrtól új erőt venni.

Köszönöm, hogy befogadtatok. És nem tudom kifejezni a hálámat azért, ahogy a gyerekeimmel bántatok. Talán tudjátok, erősen tiltakoztak, amikor előálltam a hidasi terveimmel, mindentől elzárkóztak, fogadkoztak. Köszönöm a szeretetet, amit tőletek kaptak, az elfogadást, a türelmet. Élmény volt nekik az a hét, ők is megéreztek valamit Isten jelenlétéből. Hiteles életek vonzó számukra, minta vagytok, figyelnek, követnek benneteket, és ez Istenhez viszi közelebb őket. Ez is csoda és nagy felelősség is, remélem, vonzó keresztények lesznek, hiszen a ti gyerekeitek őket figyelik majd.

Van-e élet Hidas után? Bizony kellett néhány nap, hogy magamra találjak. De az élet most kezdődik igazán. Nyolc időszűk, sokat fáradt ember reménytelennek tűnő harcot folytat az Úr országáért. Tudjuk a győzelmet, de olyan jó lenne látni is, és „*kihirdetni a jeleket és a csodákat, amelyeket a felséges Isten tett. Mily nagyok az ő jelei, mily hatalmasak csodái!*” Testvéreké imádkozunk, ne hagyjuk egyedül a hidasi gyülekezetet!

Sok szeretettel gondol rátok:

nővéretek

„LEGFŐBB PARANCSOLATKÉNT ADATOTT A SZERETET, AMINEK SOSEM SZABAD ELMÚLNI. ERŐ VAN BENNE, LÁNGRA KAPHAT ÁLTALAD IS, HOGY TOVÁBBTERJEDJEN. HA NINCS BENNÜNK, SEMMIK VAGYUNK.”

HETESI ÜZENET

HORVÁTH ZSUZSANNA ÉS CSÁSZÁR HAJNALKA

Lenni akarsz valaki? Szeretetre vágysz? Szeretni akarsz? Ezeket a hívogató szavakat olvashatta mindenki a hetesi ifjúsági tábor témájához kapcsolódóan, ami a szeretet volt, s ennek különböző formái, mint az agapé, a filia és az erosz. A beszámolóban több vélemény is szerepel, morzsaszédéshez hasonlóan olvashattok 1-1 véleményt, gondolatot, ami számunkra elgondolkodtató, érdekes volt, vagy megérintett.

„MOST AZÉRT MEGMARAD A HIT, REMÉNY, SZERETET, E HÁROM; EZEK KÖZÖTT PEDIG LEGNAGYOBB A SZERETET.”
(I. KOR 13,13)

„ISTEN SZERETETÉRŐL NEM LEHET BESZÉLNI, CSAK BEFOGADNI AZ.”

Mikor olvastátok a témát, biztosan mindenkiben támadt ezzel kapcsolatban valamiféle érzés. Öröm, vagy esetleg kevésbé örültetek a témának, nálam pedig egy harmadik reakció történt, mégpedig – az öröm mellett –, hogy lázasan elkezdtem keresgélni a szeretettel kapcsolatos igéket a Bibliában. Ez most kissé nevetségesnek tűnik, s talán valóban az. Gondoltam megszámolom, hogy mégis mennyi az annyi, mert hiszen minden nap szembetalálkozunk a szeretet valamilyen formájával. A tervem kudarcba fulladt, de megtudtam a dédnagymamámtól, hogy körülbelül 7000-szer fordul elő a Bibliában a szeretet szó, s biztosan nem véletlenül!

„A rózsaszín szemüveg soha nem dioptriás.” – hangzott el Kurdi Zoltán csütörtöki előadása során, ami az eroszról, mint szerelem értékű szeretetről szólt. Talán ez először viccesnek tűnik, de szerintem mindenféleképpen elgondolkodtató. Elhangzott az is, hogy az egyházakban ez általában „tabu téma”. Mások pedig nem értik, hogy miért, s régimódinak, konzervatív szemléletűnek állítják be a hívőket.

„A KERESZTÉNYEK JÓL AKARNAK CSELEKEDNI, EZÉRT NÉHA NEM TESZNEK SEMMIT, S KONZERVATÍVNAK TŰNHETNEK.”

De talán a fiataloknál kevésbé tabu, s ezért is van szükség arra, hogy beszéljünk róla egyházi szinten is, hogy ne féljünk ettől, s tudjunk problémáinkkal másokhoz, lelkéseinkhez fordulni. Ezzel

kapcsolatban is természetesen voltak kérdéseink, mint pl.: A „nagy Ő” száma? Van-e nekünk rendelve egy társ?

„LÉLKETEKET AZ IGAZSÁG IRÁNT VALÓ ENGEDELMESSÉGBEN KÉPMUTATÁS NÉLKÜL VALÓ ATYAFIÚI SZERETETRE TISZTÍTIVÁN MEG A LÉLEK ÁLTAL, EGYMÁST TISZTA SZÍVBŐL, BUZGÓN SZERESSÉTEK.“ (I. PÉ 1,22)

A filiával, mint baráti szeretettel kapcsolatban Gyurkó József gondolatait hallhattuk. Józsi úgy fogalmazta meg a baráti szeretetet, ami által bemutatathatjuk, hogy bennünk hogyan munkálkodik Isten, ami az isteni szeretet felé mutat. A barátság éltető elem, átlagon felüli szeretet, s ezt ki kell árasztani mások felé. Igaz, hogy a barátság időigényes, kötelezettségekkel jár, feladjuk magunkat, hogy elfogadottak legyünk, emellett jellemformáló is. De Istentől kapott, belőle fakadó barátság kimeríthetetlen, ezt érdemes élni. S ezáltal barátainknak létfontosságú szerepe van az életünkben, óvni kell ezeket a barátságokat, gondozni, mint egy virágot.

Születnek barátságok, s el is múlhatnak. Vannak magasságai és mélységei, minősége és hőmérséklete. Krisztus előbb volt a barátom, s ezt a szeretetet élhetem meg az általam választott barátommal/barátnőmmel.

A szeretethez kapcsolódóan Khaled Laci gondoskodott az esti mozizásról, a Kóristák című film által. A történet 1949-ben, Franciaországban játszódik. Clément Mathieu a munkanélküli zenetanár elvállal egy felügyelő-tanári állást egy nehezen kezelhető gyerekek számára fenntartott nevelőintézetben. Az igazgató által bevezetett és alkalmazott kemény, rideg nevelési módszerek, az „akció-reakció”-elv, megdöbbenik az új tanárt. A zene varázsának és a közös éneklésnek köszönhetően azonban Mathieu-nek sikerül megváltoztatnia a gyerekek hétköznapijait... Levonva a következtetéseket, rájövünk, hogy szeretettel sokkal többet el lehet elérni, mint fenyegetéssel, erőszakkal.

Még Christophe Barratier szavait említenénk, amit a filmmel kapcsolatban mondott: „Azokban a filmekben, amelyek igazán hatással voltak rám, van egy közös dolog: mindegyik arról szól, hogy hogyan járul hozzá valaki ahhoz, hogy a világ élhetőbb legyen.” Ha valaki esetleg nem látta a filmet, vagy lemaradt róla, akkor felhívjuk figyelmét, hogy érdemes megnézni!!!

„MERT ÚGY SZERETTE ISTEN E VILÁGOT, HOGY AZ Ő EGYSZÜLÖTT FIÁT ADTA, HOGY AKI HISZEN Ő BENNE, EL NE VESSZEN, HANEM ÖRÖK ÉLETE LEGYEN.“ (JÁN 3,16)

Isten szeretetéről, az isteni szeretetről, az agapéről Szuhánszky István beszélt, s ő említette Isten és az emberek közötti szeretetet. Isten hatalmas

szeretete és az emberi szeretet között úgy teremthetünk egyensúlyt, ha Isten szeretetét továbbadjuk másoknak. Az isteni szeretet a mi szeretetünkkel szemben feltétel nélküli, áldozathozó, megbocsátó, s erre válaszolni kell!!! Mert nincs akkora bűn, amelynél ne lenne nagyobb Isten szeretete.

Nem csodálatos!? S Isten szeretete abban csúcsonyult ki, hogy értünk adta Fiát, s ezt az ajándékot nekünk el kell fogadni! Hiszen Tőle kapjuk a napi szükséges erőt, s ha azt érezzük is, hogy senki sem szeret, egyedül vagyunk, Ő mindig mellettünk van! Az Ő szeretetének kell bennünk is lennie!

„ZSOLTÁRT ZENGEK RÓLAD, A NEMZETEK KÖZT, MERT SZERETETED AZ ÉGIG ÉR.“ (ZSOLT 57,10-11), „ZENGENEKED ÉS EL NE HALLGASSON FELŐLED A DICSÉRET: ÚRAM, ÉS ISTENEM, ÖRÖKKÉ DICSŐÍTELEK TEGED. (ZSOLT 30,13)

A dicsőítésekkel kapcsolatban csak annyit említenék, hogy hálás vagyok Istennek, hogy ilyen sokan énekelhettünk, zenélhettünk együtt az Ő dicsőségében, s hogy ezáltal megtapasztalhattuk az Úr jelenlétét is. A reggelek próbákkal kezdődtek. Nemcsak úgy, mint dicsőítési próbák, hanem számomra is próba, hogy fel bírok-e kelni. Hiszen mindenki találkozott már reggeli gyűrt tükörképpel, ez nálam sem volt másképp, a hangomról nem is beszélve... De ami igazán fontos, hogy ez egy lehetőség, hogy a talentumainkat értékesítsük, s ezeket igazából úgy tudjuk értékesíteni, ha abba belevonjuk Istent. Ha nem is vagyok valami fuvola virtuóz - márpedig nem vagyok -, de ezáltal is Istent tudom dicsérni.

Még röviden megemlíteném a tábor egyéb szabadidős programjait, amivel a szervezők, s a kedves vendéglátók hozzájárultak a kellemes időtöltéshez. Említeném a fonyódi kirándulást, a balatoni fürdőzést, a kézműves délutánokat, a szemináriumokat, az esti teaházakat, a finom sütitket, a tábortűzet, a szívekre írt üzeneteket, s természetesen a jelenlévők társaságát!

A táborok vége felé -talán erős kifejezés - , de depis szoktam lenni, vagyis az az érzés, amikor ott kell hagyni egy helyet, ahol jól érzi magát az ember, s kikerül a már védett kis környezetéből a „szürke” hétköznapiokba. De most más érzésem volt. rájöttem, hogy az szeretet, amit megtapasztaltam, azt nem kell otthagynom sehol, nem helyhez kötött, mert azt magammal vihetem. Reméljük ezt az áldásos szeretetet, amit a tábor ideje alatt kaptunk az Úrtól, s egymástól, azt mindenki magával vitte!

„EZ AZ ÉN PARANCSOLATOM, HOGY SZERESSÉTEK EGYMÁST, AMIKÉPPEN ÉN SZERETTEK TITEKET! (JÁN 15,12), „SZERESD AZ URAT, A TE ISTENEDET TELJES SZÍVEDBŐL, TELJES LELKEDBŐL ÉS MINDEN ERŐDBŐL ÉS TELJES ELMÉDBŐL.“ (LUK 10,27)

LEÁNYFALU 2006

SÉRA BRIGITTA ÉS SÉRA LÍVIA

Ismét résztvehattünk egy budapesti ifjúsági hétvégén. Mi voltunk a legfiatalabbak, és mint minden új mi is kaptunk egy barátot, hogy ne érezzük magunkat egyedül. A barát egy plüss katicabogár formájában nyilvánult meg.

Mikor megérkeztünk, meglepődve néztünk milyen szép helyre kerültünk. A környezet nagyon szép, a szállás (és a WC) pedig tiszta és igényes volt. Az étkezéseket sem hagyhatjuk szó nélkül. Legyen elég annyi, hogy közhangúan megegyeztünk, semmilyen táborba nem megyünk a konyhás nénik nélkül.

Az első este a program éjszaki séta volt, ami jól is sikerült, bár mi nem vettünk részt rajta. A második este pedig kiültünk a teraszra játszottunk, beszélgettünk, és sokat nevettünk. Vasárnap, indulás előtt csapatjátékokat játszottunk, fociztunk.

De az élet nem csak játék és kacagás, a hétvégén igen komoly témánk volt. Férfi alkat, női alkat Isten teremtettsége fényében. A beszélgetéseket Fekete Zoli és Andi vezette. Volt szó férfiasságról, nőiességről, barátságokról, párkapcsolatokról, és felmerültek a tabukérdések is. A beszélgetések érdekesek, interaktívak voltak és sok kérdésre választ kaphattunk. Nagyon őszintén tudtunk egymással társalogni. Számunkra a legjobb beszélgetés volt, mikor a fiúk és a lányok külön csoportba vonultak, majd a végén együtt tárgyaltuk meg, miről volt szó a csoportfoglalkozáson.

Vasárnap az Istentisztelet után körbeültünk, kihúztuk az egymásnak írott ígéket, és pár mondatba megfogalmaztuk a hétvégéről kialakított véleményünket. Csak azt tudjuk mondani, amit ott is. Bár mi még nem vagyunk olyan tapasztaltak, mint a hétvégén résztvevők nagy része ezekben, a témákban, úgy gondoljuk nagyon érdemes volt elmenni, és nagyon jól éreztük magunkat. Köszönjük.

NEM MINDEN FENÉKIG „ZÖLDBORSÓTURMIX”

SZUHÁNSZKY RUBEN

A focit az élvezetek sportjának tartja mindenki. Sok rajongóval büszkélkedik, és sokan életük fő céljának is tekintik. Esetemben maximum a rajongás szó említhető, bár nem vagyok őrjöngő „fan”, meg lelkes szurkoló se, talán csak szemlélődő. A hobbisportolás mindenkinek érthető kifejezés. Mindenki vágyik a kikapcsolódásra, a többiekkel tölthető időre, no meg a bőr utáni rohangálásra. Mint ez nálam megszokott dolog a nyárhoz hozzá tartozik a szokásostól eltérő, vagy épp a szokásoson túlmutató mozgás. Nem csak egy pusztá sétára gondolok, igaz néha az is túlmutat, az én napi mozgásomon, hanem eme nemes sport üzésére.

Sokszor meggyűlt már a bajom a futballal, mert azért valljuk be ez olyan mint egy vadászat. Lehet valaki épp szarvasnak, álcázza magát, a másik meg lelövi. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy gyilkos sport, de vannak itt is balesetek. Mint általában esetemben. Volt már több bokaficamom, és egyéb, talán enyhébbnek mondható sérülésem, amihez azért nem kellett a sportorvosi segédlet. A mostani nyári sportolás közben valahogy nem számoltam az eddig történt esetekkel, és lehet nem is voltam oly óvatos. Mégis megtörtént a baj, máig nem tudom, hogyan, miért, és végül is ki volt a hibás. De ez talán már nem is számít.

Szóval bizony ott feküdtem a forró betonon, a kistokaji iskolapályán. Természetesen hipohonder hajlamaim előnyéből kifolyólag azonnal felállítottam a diagnózist. Én most egy KIFORDULTÉRDDEL nézek farkas szemet. Igaz nem néztem, inkább fájlaltam a lábam, de azért annyira nem volt nagy a kiabálás. Szüleim riasztója beindult egy telefonhívás végett, és máris özönlöttek a nyugtató szavak. Szegény térdem bizony nem volt olyan szép látvány, a pályán többen is rosszul lettek (és mint később kiderült, ez után az eset után egy darabig nem is mertek arra az elátkozottnak vélt pályára lelátogatni, de ez mellékes) Szóval a nyári kórházlátogatások már megszokottak voltak, úgy érzem, szüleim sokat edződhetek mellettem, és már higgadtan is kezelik az ilyen helyzeteket.

Mint később, kórházba érkezés után, meg vizsgálatok után, no meg, nagy fájdalmak, és megerőltető hordágyra emelésem után világozá vált, műtétre van szükség. Egy bizonyos hártya elszakadt. Bizony ilyenkor az a nagy kérdés fut végig az emberen vajon MIÉRT? MIÉRT kell mind ennek történni? Mít csináltam vajon rosszul? A műtét később sikeresnek bizonyult, és végül is, nem is volt oly fájdalmas testileg, mint talán lelkileg. A kórház nem egy wellness hotel, nem olyan kedvesek a nővérkék, mint a filmekben, és hát nincs se gyors se lassú kaja, csak egyféle minősítést tűr el: SZÖRNYŰ.

Teltek a napok, és bizony haza is engedtek 5 nap után. Így visszatekintve, egy éjszaka talán egy évnek is tűnt, és már csak arra vártam mikor öszülök bele ebbe a kedves, ámbár lehengető környezetbe. A haza érkezés olyannak tűnt, mint egy álom, mint amikor Csonka András énekl a Ding Dong-ot. Na jó valljuk be, lehet azért annál kicsit jobb volt. Itthon fenékig tejfel volt minden, a tejvajfürdőtől kezdve, a palmaágakat lengető hölgyeken át minden kívánságom teljesült.

Igaz még mindig ott motoszkált az a kérdés MIÉRT? Talán már a kusza gondolatok közt kezdtem megérteni, mért kell ennyi mindennek történnie, de még mindig nem volt meg a kirakós összes darabja. Igaz ekkor nem tudtam mi vár még rám, főleg azt nem sejtettem, hogy egy kificamodott térd után, talán a halál gondolatával is farkasszemet kell néznem. Mint utóbb felvilágosultam, az itthon

töltött idő alatt az a bizonyos izom fájdalom, amit a lábamban éreztem, nem is az volt. Csak egy kicsi megalvadt vérrög, ami napról napra egyre jobban bejárta a testemet, és lehet már jobban is ismert engem, mint én magamat. A MIÉRT?-ek közepette még volt 5 db szó a fejemben, ami mindig előkerült. Ez nem az ÉN nyaram!

Szóval eme nagy gondolatok után térjünk vissza a kálváriára, ami azzal folytatódott, hogy már az éjszakai alvás lehetetlenné vált, és lassan a levegő vétel is. A hatalmas fájdalmak közepette éjszakákat töltöttem ébren azt gondolva valami izomfájdalom, vagy tüdőgyulladás gyötör. Mint később a kórházban hosszas vizsgálódás után kiderült: TÜDŐEMBÓLIA. Akkor, amikor mondták, igazából nem értettem mi az, gondoltam hasonló a tüdőgyuladáshoz, végül kiderült még sem. Talán Isten hazaszólít, meghalok, ez tűnt a legvalószínűbbnek.

Az orvosok már-már úgy kezeltek, mint az „angol beteget”, én pedig csak sodródtam az árral. A MIÉRT?-ek megint megjelentek, talán most még nagyobb számban. Kezdttem elveszni a kérdések között. Közben rájöttem, hogy utálok a tüket, és nem leszek orvos, de aki olvassa és ismer talán mindenki tudja hogy az a pálya nem nekem lett szánva. Mivel a térd műtét a traumatológián történt, és a tüdőbeli problémák nem oda tartoznak, ezért átkerültem egy másik részére a komplexumnak, egy másik épületbe. Ettől az épülettől azt hiszem nem volt messze az idegostály, de ettől függetlenül nem volt annyira vészes az ellátás, mint a traumatológián. A nővérek kedvesebbek voltak, igaz egy intenzíven talán ez alapkövetelmény, de hát láttam én bajszos nővért is szóval nem számítottam semmi jóra. Az idegostályról néha jöttek emberek. Jól megértettük egymást, főleg hogy azt hiszem nem is tudták, hol vannak. Egyik szobatársam éjjelkor még a macskaetetés fortélyait hadarta, míg másnap reggel, másik sorstársam a tájban gyönyörködött miközben a plafont bámulta. Bizony tudom, rossz májú vagyok, de azért lehetett ott nevetni és nem csak másokon, a legtöbbet magamon.

A gyógyulás hála Istennek megindult, nem következett újabb műtét, bár mivel minden jobban van valami rossz, ezért az ellátás (ételügyileg) maradt ugyanolyan szörnyű. Ha az ember sokáig kórházban van, és a sok vizsgálatnak sokszor húzza fel a pólóját, bizony rájönnek, ki mit takargat az alatt a bő pizsama felső alatt. Szóval diétára fogtak és bizony a turmixolt zöldborsó, meg sárgaborsó, meg mindenféle borsó nem volt a legkedveltebbek listáján. De talán kijelenthetjük nem is lesz. Orvosi szemszögből nem tudtam megérteni a dolgokat. A vérrög egy mulasztás következménye, a későn felfedezett embólia szintén egy emberi mulasztás végeredménye. Ebből is jól látszódik az ember sosem lesz tökéletes, mégis Isten örökre az marad. Ezáltal az élmény által közelebb tudott magához vonni, közelebb mint bármikor. Mégis megtartott, és „a kirakós összeállt”.

Ezt az esetet egy próbának tartom, amely által sokkal többet nyertem mint amennyit vesztettem. Sokáig azon tűnődtem mi lesz ha meghalok, sokat imádkoztam, és ezáltal teljesen áttudtam magam adni Istennek, és az Ő kegyelmének. Reméltem hogy megtart, de tudtam minden úgy lesz ahogy Ő azt a legjobbnak látja. Így is lett! Igaz nem teljes egészségben, de hálás szívvel írom most ezt a pár sor(nak indult) két oldalt. Így utóbb szeretném megköszönni a barátoknak, a családomnak, és mindenkinek, aki mellettem állt, vagy akár csak egy röpke fohászt elrebegett érettem. Az imádság ereje nagy! És így végül egy igével szeretnék elbúcsúzni, ami sokat jelentett a betegségem alatt, és ez volt a születésnapjaim ígérem is. „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés.” (Zsid 11,1)

MIX – A METODISTA IFJÚSÁGI KÖZÖSSÉGEK SZÖVETSÉGÉNEK HAVILAPJA

FŐSZERKESZTŐ: KHALED A. LÁSZLÓ • ROVATSZERKESZTŐK: SZABÓ MARIANN – NAGY VILÁG, KOVÁCS ZSUZSANNA – RIPOORT, SZTUPKAI GERGŐ – LAPZÁRTA, RÓLUNK SZÓLVA, SZUHÁNSZKY ÁGNES – IRODALOM, ORSÓS KRISZTINA – TURMIX, GYURKÓ DONÁT – APROPÓ, TÖMÖRI BOGLÁRKA – ZENE, LAKATOS JUDIT – MÚLT-KOR • SZERKESZTŐSÉG: 1032 BUDAPEST, KISCELLI UTCA 73. • TELEFON: 06-20/824-8379 • E-MAIL: MIXUJSAG@MIX.METHODISTA.HU • A SZÖVETSÉG HONLAPJA: HTTP://MIX.METHODISTA.HU • MEGJELENIK: SZEPTEMBERTŐL JÚNIUSIG ÉVENTE TÍZ ALKALOMMAL. • ÉLŐFIZETÉS: A RÓZSASZÍN BELFÖLDI POSTAUTALVÁNYON A FŐSZERKESZTŐ NEVÉRE ÉS A BUDAPESTI CÍMRE FÉL ÉVRE 1000 FORINTÉRT, EGY ÉVRE 2000 FORINTÉRT!